

Атанас Атанасов е продължител на традициите на българското изкуство

Боянка Арнаудова

Рядкост са днес авторските концерти на български композитори. Като изключим анемичния, разпилян из първото полугодие, едва кретащ преглед на творчеството "Нова българска музика". Така че истинско събитие за **композитора проф. Атанас Атанасов** бе концертът само с негови творби в Пазарджик. Пазарджишкият симфоничен оркестър си има солидна история с българските композитори, още повече че години наред бе ръководен – и то много пълноценно и успешно, от известния композитор и диригент Иван Спасов. Повече от десетилетие на пулта му застава и талантливият Деян Павлов, който има пиетет към родното изкуство.

Атанас Атанасов е професор в НМА "П. Владигеров", декан на Инструменталния факултет, пианист-солист и участник в камерни и хорови формации, автор на редица камерно-инструментални, песенни и симфонични творби, удостояван с награди и в двете си художествени проявления. Наред с два концерта за пиано и оркестър, концертите за кларнет, Концерт за флейта и струнен оркестър, Симфония, две Симфонични картини за оркестър, Песни за сопран и струнен квартет, Духов квинтет, Струнен квартет, песни, музика за деца и др., е написал мюзикъла "Косе-Босе" и едноактния балет "Вятърната мелница" по Елин Пелин.

За своя първи голям авторски концерт бе избрал три различни творби, представящи многолико интересите, търсенията и постиженията му. Чухме една от новите композиции на проф. Атанас Атанасов – "Елегия" за цугтромбон и оркестър, със солист Станислав Почекански, който старателно изпълни партията си. Интересна е комбинацията, която показва съвременно третиране на този, по презумпция, красиво звучащ, с топъл и близък до човешки глас инструмент. И макар солистът да не показва именно тембровото богатство и ефектност на инструмента, произведението демонстрира знанието и умението на автора да го впише в симфоничния оркестър. В Концерт за пиано и оркестър 2 на рояла бе създателят му. Факт, който винаги вдига емоционалния тонус на изпълнението и доставя удоволствие от автентичността на интерпретацията. Направи впечатление прецизно

изградената класическа форма, отличаваща се със стройността си. Мисля, че с този концерт проф. Атанасов доказва, че е продължител на традициите на българското изкуство. Впрочем още в първата част се долавят отблясъци от Панчо-Владигеровия стил - в клавирната фактура, в развитието на темите. Творбата е наградена през 2005 г. на Националния конкурс за написване на симфонично произведение в 7/8 – Пловдив. Много ми допадна нежно-елегантният стил на бавната, средна част, както и ефектните ритмометрични модели, с които изгражда жизнерадостното, с танцуваелен облик финално Престо. Соловата партия е бравурна, състояща се от фрагменти, построени от неголеми, но деликатно изтеглени фрази, с които се изтъкава канавата, на която "бродира" частите на концерта Атанасов.

Балетната сюита "Вятърната мелница" показва вкус и фина дозировка на контрасти - мелодико-хармонични, темпови, образни и структурни. Големият симфоничен оркестър се използва пълноценно и рационално, а седемте части на сюитата са като пастелни ескизи, рисувани емоционално. В тях се пресъздават битови сцени и обредност, характерни за югозападната част на родината ни. Застиналостта на земята, изпечена от сушата, мъката, излята в експресивната "Песен", мистериозността на Обряда за дъжд, веселото надиграване... За мен особено сполучлива бе "Градеж", характерна с динамичния си профил, а епилога възприех като вдъхновение и стойностно продължение на откритията, направени преди много години от Марин Големинов в гениалната му танцова драма "Нестинарка".

Заслуга за концерта имаше и **Симфоничният оркестър на Пазарджик**, който свири с много настроение и очевидно желание да постигне авторския замисъл. Към което водеше неспирно внимателните музиканти харизматичният **Деян Павлов**. Една много радостна вечер, в която публиката, мисля, искрено аплодира автора и изпълнителите. Защото Атанас Атанасов не се стреми да пише авангардно, да прави композиционни изненади и еквилибристики. Композиторият споделя/записва на нотния лист избликнали мисли и настроения, които предава естествено, според вкуса и естетиката си.

Препечатано от в. „Дума“, бр. 164 от 20.07.2011